

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה - שמשה רבינו
שבדור, וניצוץ משה שבבאויא מישראל, מכריז,
שמוכנים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה

ראה עמוד 4

ערב שבת קודש פ' וארא, ער"ח שבט
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תמו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
ב"ר יהודא לייב ע"ה
שגלוב
נאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות
ביום ד' תשרי ה'תרח"צ
ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ
ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות
זוגתו הרבנית מארייאשא שתליט"א
לאריכות ימים ושנים טובות
ומתוך בריאות הנכונה

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

עשתי עשר חודש באחד לחודש / משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תש"נ

8 זמן הגאולה

יהודי בגלות צריך לצעוק: "למה הרעותה לעם הזה?!" / פרשת השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

הכרעת הכף לטובה היתה כבר / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12 "בזכות נשים צדקניות"

להעמיד "צבאות השם" עד סוף כל העולם / תפקידן של הנשים בהבאת וזירוז הגאולה

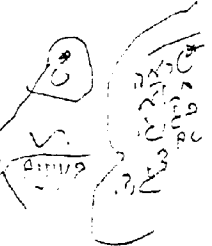
14 כתי"ק - פרסום ראשון

המשכת האור שאחר הצמצום / צילום מהגהת הרבי על מאמר ד"ה באתי לגני ה'תשל"ז

הו והנה בה פתחול הכונה העצום הוא כשכול הגילוי האל בעיקר בעצום הר
 אסון דוקא. כמבואר בארובה במאמרו בעל הדילולא דמות הש"ס יו
 דתה ידוע העצום הראשון שהיו באו"ם ביה חלוק המצמצום דהר השתל
 העצום הראשון הוא רק ביצור או בלבד והיו שמהשתל' כמדינה
 לפדרינו כהמעט האור ע"י הצמצום (כסך ופירא ויזי"ם). כסא"ם בעצום
 הראשון שהוא סילוק אור הראשון לגמרי. דוקא בעצום זה שהוא בדרך סילוק
 ישנו ענין נפלא שאינו בהצמצום דהר השתל' והענין הוא. כמבואר סך ומהסך
 העו"ם ל"ק אדמור' נ"ע"י. המעלה העצום (שבהרך סילוק חוקא) אינה רק
 כסכול שיהיו אצילות האורות. כ"א בעיקר כמד שיוכל להיות התהוות הנפשו וכמו
 שמתרן בני"ת"י מה שהיו הצמצום בדרך סילוק חוקא ולא היו השתקף חקי ע"י
 מיטע בלבד. שיהו כסוב דאס היו נשאר כמתלה חקי דא"ם (כמו שהוא ע"י צמצום)
 בדרך מיטע האור בלבד ולא חוקא) לא היו אפשר להיות התהוות מציאות בלי
 תע"י שהיו העצום בדרך סילוק האור. הנה לכל דא"ם נגלה ענין הכול. החסימו
 וד"ר טיש המלים) הוא כמילוי וגם אור חקי הנשקף אחר העצום היה בא ע"י
 הפס העצום ואינו כהפס האש"ס"ל"פ העצום (וכמ"ל בחוברת ה'ה"ס"ל"פ)
 כ"א נאמר היה כן אלא היה אור). תע"י נעשה התהוות הנפשו ויפקדים כמובן את
 אור חקי תע"י נעשה אח"כ עוד ענין נפלא יו"ה"ל"ם בתהוות באופן כזה עד
 כ"א רק שיקבלים כמלה טובה את מה"י אור הנפשו כמ"ע ואינם מתבטלים
 מציאותם וכמו תע"י של חידוש. כמ"ל) אלא עוד זאת שהם נקבדים גם את מה"י
 אור ה'ל"ג י"ד (ושאר"ם כמציאותם ש"י

הו והנה כל הענינים (שלהשתל) ונבחנו גם כמבואר וכו"ו. וכן הוא בזה פתחול
 שיהיו העצום נכסך התורה. הענין הוא. דתה כללות העבודה כמתלקת
 כמבואר שספתי ע"י העבודה שספתי אח"כ"י (המלות טעמים כמלות. הוא
 כמבואר החלוקה (כמבואר) ש"סן ע"י אחר. ש"ק"א כמלות ע"י הענין. דתה
 המ"ס"ל"פ ש"ק"א כן (וכסך פ"ס) הוא כמ"ס"ל"פ ה'ה"ס"ל"פ כמ"ל. ח"ש
 ח"ש"ל"פ (ח"ש היה כ"ס"ס) ח"ש הש"ס"ל"פ באופן ה'ה"ס"ל"פ כמ"ל. כסא"ם
 כמתלה כמבואר. הנה התהוות הוא כמ"ס"ל"פ וע"י ע"י המעלה החלוקה ש"סן האור
 שיהיו העצום והאור העצום. וכמו שכת"ל והאור הנשקף ע"י העצום הוא
 כ"א כמד יא"י כדוק האור שלפני הצמצום (כי כמ"ל שהש"ס"ל"פ הוא ע"י
 הפס העצום שספתי סילוק אור הראשון לגמרי לכן האור הנשקף ע"י הוא כמ"ל
 אור ח"ש (וכמ"ל כמ"ס"ל"פ ח"ש) אור (ח"ש) ולא ידעו כן (האור הראשון
 אלקו"ם) עד שהאור שלאח"כ"ע לכו למ"ס"ל"פ הוא כמ"ל האור הנשקף ע"י ע"י
 העבודה שספתי אח"כ"י לכו העבודה שספתי ע"י ש"ס"ס כע"ל ול"י. אכ"ס
 אכ"ס"י. הנה כ"ס"ל"פ ע"י הצמצום. שיהיו העצום נכסך גם לאחר העצום
 האור שלפני העצום. ואמ"ל כמ"ל אור ה'ל"ג"ע ע"י הוא ע"י כמ"ס"ל"פ כמ"ל באופן
 העבודה שספתי אח"כ"י כ"ל"פ ח"ש (וכן כמ"ס"ל"פ באופן כ"ס"ל"פ ח"ש ומהר
 וכמ"ל ש"ס"ל"פ ח"ש)

ע"י ע"י
 כ"א ח"ש"ל"פ (ח"ש"ל"פ)
 ח"ש"ל"פ (ח"ש"ל"פ)
 ח"ש"ל"פ (ח"ש"ל"פ)
 ח"ש"ל"פ (ח"ש"ל"פ)

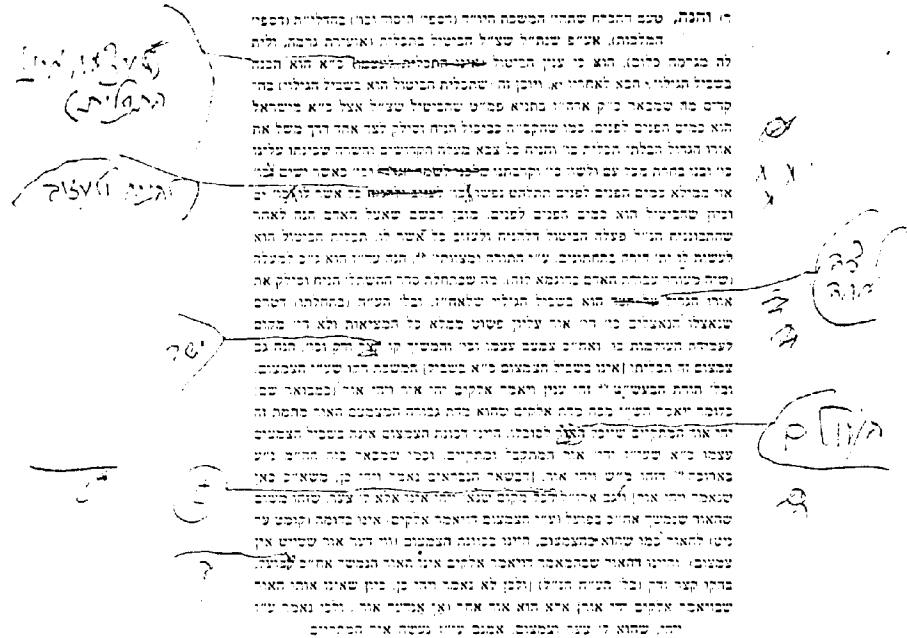
המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה
 ולעילוי נשמת אשתו מרת השא בת נטע אורי ע"ה ז"ס
 יח"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
 ולזכות כל משפחת ז"סך שיחיו - לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"
 במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 267-1757 (347)
 סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

מוקדש לעילוי נשמת יונן ע"ה בן - יבלחט"א - אברהם אלעל - נפטר ביזם כ"ט ניסן ה'תשס"א
 יח"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המשכת האור שאחר הצמצום

בהכנסנו לחודש שבט, אשר העשירי בו הוא יום ההילולא דכ"ק אדמו"ר הריי"צ זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, ויום תחלת נשיאותו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, הבאנו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על מאמר ד"ה באתי לגני גו', שנאמר בהתוועדות ש"ק (ומוצש"ק) פ' בא, יו"ד שבט ה'תשל"ז (נדפס בספר המאמרים באתי לגני ח"ב ע' קלה ואילך)

עשתי עשר חודש באחד לחודש

ענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה – שמשה רבינו שבדור, וניצוץ משה שבכאו"א מישראל, מכריז, שמוכנים להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה ● בכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור – מתגלה מענה הקב"ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכאו"א מישראל – שתיכף ומיד גואל את בני מהגלות ● בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר – וביותר לגאולה – "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו'", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה – צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה ממש, ע"י חיזוק האמונה בביאת המשיח ● קטעים משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט, ה'תש"נ – מוגה

א. ענינו של ר"ח שבט – מפורש בקרא¹:
 "ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש דבר משה אל כל בני ישראל ככל אשר צוה ה' אותו אליהם... והואיל משה באר את התורה הזאת לאמר" – שבו ביום התחיל משה רבינו לומר לבני ספר חמישי שבתורה, "משנה תורה"², ע"ש שכולל גם ד' הספרים שלפניו.

"ויהימים האלה נזכרים ונעשים"³ – ש"בעשתי עשר חודש באחד לחודש" מידו שנה בשנה "נזכרים" ועי"ז "נעשים" הענינים שהיו ביום זה בפעם הראשונה, ולא עוד אלא שמשנה לשנה הולך וניתוסף עוד יותר – כהציווי (שהוא גם נתינת כח) "מעלין

בקודש"⁴.

וכידוע פתגם והוראת רבינו הזקן⁵ ש"צריכים לחיות עם הזמן". לחיות עם עניני התורה השייכים לזמן זה – לא רק פרשת השבוע, אלא גם (ואדרבה) – ביתר שאת (ב)המפורש בתורה אודות ענינו של זמן זה⁶, כבנדוד⁷, שמקרא מלא דיבר הכתוב "בעשתי עשר חודש באחד לחודש וגו'".

ויש לבאר הלימוד וההוראה מהמפורש בקרא ע"ד ר"ח שבט, וגם לבאר הקשר והשייכות לפרשת השבוע, כדלקמן.

ב. התחלת דיבורו של משה רבינו בר"ח שבט – "ה' אלקינו דבר אלינו בחורב לאמר

(4) ברכות כח, א. וש"נ.

(5) "היום יום" ב' חשוון, ובכ"מ.

(6) והחידוש הוא שכן הוא גם בפרשת השבוע, שכיון שנקבע ע"פ תורה ללמוד ענין זה בזמן זה, עכצ"ל, יש קשר ושייכות ביניהם.

(1) דברים א, ג, שם, ה.

(2) דהא זח"ג רסא, א. ועוד.

(3) אסתר ט, כח. וראה רמ"ז בס' תיקון שובבים. הובא ונת' בס' לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

רב לכם שבת בהר הזה פנו וסעו לכם ובאו הר האמורי וגו' ארץ הכנעני והלבנון עד הנהר הגדול נהר פרת", "ראה נתתי לפניכם את הארץ בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם גו"⁷.

כלומר, בר"ח שבט מכריז משה רבינו שהגיע הזמן להכנס לארץ, כיון שכבר נסתיים ונשלם הענין דמתן-תורה ("בחורב") – כל ד' הספרים, ומתחילים ספר החמישי, משנה תורה, ועם סיומו נכנסים לארץ.

ויש להוסיף בדיק לשון הכתוב בהתחלת משנה תורה – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל":

"אלה" – מדבר על דבר הנראה ונגלה, שמראה באצבע ואומר "אלה". ובנדוד – "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל" – שכל דברי התורה הם בגילוי לכל בני; והגילוי הוא בנוגע לכל חלקי התורה, פשט רמז דרוש סוד, היינו, לא רק חלק הפשט שבתורה, שבו התחלת הלימוד ד"בן חמש שנים למקרא"⁸, אלא גם חלק הרמז והדרוש ועד לחלק הסוד – כי, ההלכה למעשה שהוא העיקר (שמתגלה לכאורה מישראל) מתאימה ומכוונת לכל חלקי התורה.

ובזה נכלל גם גילוי שלימות העבודה דבני בכל עניני התומ"צ, אשר, עיקר העבודה ושלימותה היא בקו ד"עשה טוב", ומזכירים **ברמז** גם הקו ד"סוד מרע" (כמבואר בפרש"י⁹ "דברי התוכחות . . . (שהזכירן ברמז"), שהענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר נתקנו

כבר ע"י עבודת התשובה¹⁰, כיון שע"ז ניתוסף עליו גדול יותר בעבודה ד"ועשה טוב".

ומזה מובן שענינו של ר"ח שבט בכל שנה ושנה – שמשה רבינו שבדור¹¹, וניצון משה שבכאור"א מישראל¹², מכריז, שכבר נשלמה העבודה בעניני התומ"צ, ומוכנים להכניסה לארץ¹³ בגאולה האמיתית והשלימה.

ג. ותוכן זה מודגש גם בפרשת השבוע – וארא:

בהתחלת פרשת וארא משיב הקב"ה על טענת משה (בסיום פרשת שמות¹⁴) "והצל לא הצלת את עמך", ותוכן המענה, שהקב"ה מקבל טענתו הצודקת של משה וגואל את בני – "לכן אמור לבני ישראל אני הוי' והוצאתי גו' והצלת גו' וגאלתי גו' ולקחתי גו' והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה לאברהם ליצחק וליעקב ונתתי אותה לכם מורשה גו"¹⁵.

ומקדים לזה "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-ל שדי ושמי הוי' לא נודעתי להם"¹⁶, "לא נכרתי להם במדת אמיתית שלי

(10) כולל גם תיקון החטא הכי חמור – "די זהב", "הוכיחן על העגל" (ר"פ דברים ובפרש"י) – כמש"נ "סלחתי כדברך" (שלה יד, כ. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 570 הערה 10. וש"נ).

(11) ראה תקו"ז תס"ט (קיב, רע"א. קיד, רע"א). בר פניו, ז. זח"ג רעג, א.

(12) שפועל בעבודת כאור"א מישראל שענין היראה נעשית אצלו "מילתא זוטרת" כמו אצל משה (ראה תניא פמ"ב).

(13) ואילו זכו – היתה הכניסה לארץ בפעם הראשונה באופן שאין אחרי גלות (ראה זח"ג רכא, א. וראה גם עירובין נד, א. שמו"ר רפ"ב. ועוד).

(14) ה, כג.

(15) ו, ו-ח.

(16) ש, ג.

ובדרך ממילא – דור ראשון של הגאולה העתידה. וטעם הדבר שדוקא דורנו יזכה לגאולה העתידה – מכיון שהוא בדוגמת ננס העומד על כתפי הענק, כלומר: עם היותו "ננס", הרי כאשר ה"ענק"מעמידו על כתפו – רואה ה"ננס" למרחוק יותר מאשר ה"ענק", ואז אומר ה"ננס" ל"ענק" שהוא רואה שהנה בא משיח צדקנו ("אט גייט משיח צדקנו") ולכן – אומר ה"ננס" ל"ענק" – בוא ונרקוד לקראת משיח צדקנו ("לאמיר גיין טאנצן אנטקעגן משיח'ן!").

ג. והנה, פעולתן של נשי ישראל שבאותו דור (שיצא ממצרים) התבטאה בזה שהעמידו "צבאות השם" ע"י הולדת בנים ובנות בישראל, וכמ"ש¹² "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו במאד מאד" – ו' לשונות, וכפרש"י "שהיו יולדות ששה בכרס אחד", וכל זה – מבלי להתפעל מקשיי הגלות כו'.

ועד"ז מובן בנוגע לדורנו זה – שע"י השתדלותן של נשי ישראל בקיום המצוה ד"פרו ורבו"¹³ (ללא כל חשבונות כו'), מעמידים "צבאות השם", וע"ז מקרבים וממהרים את הגאולה העתידה בביאת משיח צדקנו, כמארז"ל¹⁴ "אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף" ("באותו אוצר ששמו גוף"¹⁵).

וכל זה צריך להיות בשמחה וטוב לבב – ככל עניני התורה ומצוותי' שצריכים להיות בשמחה, כמ"ש¹⁶ "עבדו את ה' בשמחה", ומכ"ש כאשר מדובר אודות הענין דהולדת בנים ובנות, שע"ז נפעל גילוי כח הא"ס בעוה"ז הגשמי, כמבואר בהמשך כל הנהגה¹⁷ ובכ"מ¹⁸, ועאכו"כ כאשר יודעים שע"ז מקרבים את הגאולה – הרי בודאי שענין נעלה כזה צריך להיות מתוך שמחה וטוב לבב.

וע"ז זוכים להעמיד "צבאות השם", בנים ובנות, בני בנים ובנות בנות, עד סוף כל העולם, שבזה נכלל גם הפירוש שמבטלים ועושים "סוף" לכללות ההעלם וההסתהר דמציאות העולם, וכל זה – כאשר נמצאים עדיין בסוף זמן הגלות, וכפי שהיה בגלות מצרים – "ולכל בני ישראל הי' אור במושבותם"¹⁹, עוד בהיותם בארץ מצרים, כפשטות הכתובים.

וענין זה ("אור במושבותם") נפעל ע"י כללות עבודת בני בעניני התורה ומצוותי', ובירור חלקו בעולם, כולל – הפעולה וההשפעה על אוה"ע לקיים ז' מצוות דב"נ, שע"ז נפעל הענין ד"אור במושבותם" בחלקו בעולם, ובצירוף עבודת כל בני – בעולם כולו. (משיחת ש"פ בא, ח' שבט ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

(16) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.

(17) סה"מ תרנ"ב ע' קל.

(18) ראה לקו"ת שה"ש לט, ד ואילך. ועוד.

(19) בא, י, כג.

(12) שמות א, ז.

(13) בראשית א, כח.

(14) יבמות סב, סע"א.

(15) פרש"י שם.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ת ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב י"ה'ר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ת ר' **שמואל** שי' והרה"ת ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

(7) דברים שם, ו-ח.

(8) אבות ספ"ה.

(9) ר"פ דברים.

להעמיד “צבאות השם” עד סוף כל העולם

א. ידועה שיחת כ”ק מו”ח אדמו”ר – בעל ההילולא – אודות מעלתן של נשי ישראל (וכפי שנתבאר גם בכו”כ הזדמנויות):

בתור הקדמה לכללות הענין דמתן תורה – צוה הקב”ה למשה רבינו: “כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבית ישראל³, וכפרש”י: “לבית יעקב אלו הנשים”, ורק אח”כ – “ותגיד לבית ישראל”, לאנשים. כלומר: לכל לראש ה’ הציווי לדבר עם נשי ישראל, מכיון שהם כבר יפעלו גם על האנשים.

וממשיך בשיחה הנ”ל – שכן מצינו גם בנוגע לנדבת המשכן, שכאשר בני התנדבו לעשיית המשכן, אזי “ויבאו האנשים על הנשים⁴” עם האנשים וסמוכים אליהם⁵, כלומר, שלכל לראש התנדבו הנשים, ורק אח”כ התנדבו האנשים. ועד”ז מצינו שכאשר ה’ ענין בלתי-רצוי – לא השתתפו בזה נשי ישראל⁶.

ועד כדי כך – שבזכות נשים צדקניות שבאותו הדור נגאלו אבותינו ממצרים⁷, כלומר, שגאולת כלל ישראל, כולל “ראשיכם שבטיכם”, היתה בזכותן של נשי ישראל.

ב. והנה, מעלתן של נשי ישראל (האמורה לעיל) נצחית היא בכל הדורות – ככל עניני התורה הנצחית.

[ובפרט כאשר מצינו את מעלתן של נשי ישראל בנוגע לנדבת המשכן⁸ – שהוא קיים באופן נצחי, כמארז”ל⁹ שהמשכן וכליו (מעשי ידי משה) נגנזו כו’ ויתגלו בשלימות לעת”ל]. ובמיוחד מודגש הדבר בדורנו זה – ע”פ המבואר בכתבי האריז”ל¹⁰ שהדור האחרון של הגלות (שהוא הדור הראשון של הגאולה העתידה) הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים, ולכן, כשם שגאולת מצרים היתה בזכותן של נשים צדקניות שבאותו הדור, כמו כן תהי’ הגאולה העתידה בזכותן של נשי ישראל שבדורנו זה¹¹.

וכמדובר כמ”פ שאין צורך להביא ראיות והוכחות שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות,

- 1) לקו”ח ח”ג בסופו (תקעא, ב ואילך).
- 2) ראה שיחת בדר”ח מ”ח ה’תשמ”ג – חלקה נדפס ב”יחי המלך” תלה ע’ 11-12. וראה גם סה”ש תשנ”ב ח”א ע’ 299 ואילך.
- 3) יתרו יט, ג ובמכילתא ופרש”י עה”פ.
- 4) ויקהל לה, כב.
- 5) פרש”י שם.
- 6) ראה פרדר”א פמ”ה. טור או”ח סתי”ז.
- 7) סוטה יא, ב. במדבר”ר פ”ג, ו.
- 8) ויקהל שם, כו.
- 9) ראה סוטה ט, סע”א. תדבאר”ר ספכ”ה. ועוד.
- 10) שער הגלגולים הקדמה כ. ל”ת וספר הליקוטים (להאריז”ל) עה”פ שמות ג, ד.
- 11) ראה יל”ש רות רמז תרו בסופו.

. . הבטחתי (לתת את ארץ ישראל) ולא קיימתי¹⁷, “נדרתי להם ולא קיימתי”, ועתה יקיים תיכף הקב”ה את הבטחתו להביא את בני לארץ ישראל, לאחר ההקדמה ד”אמור לבני ישראל אני הוי”:

מבואר בדרושי חסידות¹⁸ ש”אני הוי” הוא הגילוי דמתן תורה, וזהו “וארא את אברהם גו’ ושמי הוי’ לא נודעתי להם”, שלהאבות שהיו לפני מ”ת לא נתגלה שם הוי’ לאמיתתו כפי שנתגלה לבני” במ”ת, כהמשך הכתוב “לכן אמור לבני ישראל אני הוי”.

ועפ”ז יש לבאר השייכות להכניסה לארץ (שכל זמן ש”שמי הוי’ לא נודעתי להם” לא נתקיימה ההבטחה לתת להם את ארץ ישראל, ורק לאחר גילוי שם הוי’ במתן-תורה מתקיימת ההבטחה “והבאתי אתכם אל הארץ”) – כי, במתן-תורה בטלה הגזירה דעליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים¹⁹, ואז יכולים בני” להכנס ל”ארץ כנען” ולעשותה “ארץ ישראל”, כולל גם כללות מעשינו ועבודתינו בבידור העולם, שהעולם כולו יהי’ בבחינת “ארץ ישראל” – דירה לו ית’ בתחתונים²⁰.

ובכל שנה ושנה כשקורין פרשת וארא בציבור²¹ – מתגלה מענה הקב”ה על טענתו של משה שבדור, וניצוץ משה שבכאו”א מישראל, שאף ש”מאז באתי גו’ לדבר בשמך”,

17) פרש”י שם, ג-ד.

18) תו”א פרשתנו, נו, סע”א ואילך. ובארוכה – תו”ח שם פז, א ואילך. ובכ”מ.

19) תנחומא פרשתנו טו. שמו”ר פ”ב, ג. ועוד.

20) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ”ו. ובכ”מ.

21) נוסף על קריאתה ביחיד – שחייב להשלים פרשיותיו עם הציבור שנים מקרא ואחד תרגום (ברכות ח, סע”א. שו”ע אדה”ז או”ח ר”ס רפה). בערב שבת (שם ס”ו), ועכ”פ קודם שיאכל בשבת שחרית (שם ס”ה).

בני” מקיימים מאז התומ”צ, מ”מ “הצל לא הצלת את עמך” (כמדובר בהתוועדות שלפנ”ז²²) – שכיון שכבר ה’ הגילוי דמתן-תורה, וחזר ונשנה²³ ריבוי פעמים ב”זמן מתן תורתנו” בכל שנה ושנה²⁴ (יותר מג’ אלפים וג’ מאות פעמים שנים²⁵). יש לבני” כל עניני התומ”צ בשלימות, ובאופן גלוי, “וארא²⁶, ולכן מבטיח הקב”ה שתיכף ומיד גואל את בני” מהגלות, “והוצאתי גו’ והצלתי גו’ וגאלתי גו’ ולקחתי”, ד’ לשונות של גאולה²⁷, “והבאתי אתכם אל הארץ”, לשון חמישית, שרומז על הגאולה האמיתית והשלימה²⁸, גאולה שאין אחרי’ גלות²⁹.

ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, ש”עשתי עשר חודש באחד לחודש” חל בשבת פ’ וארא – שגמר ושלימות העבודה (מ”ת) וההכנה להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה מודגש הן בפרשת השבוע והן

22) שיחת ש”פ שמות – סה”ש ה’תש”ח ח”א ע’ 241-2.

23) ובאופן נעלה יותר – “מעלין בקודש”.

24) נוסף על הענין דמ”ת בכל יום, כמארז”ל (שו”ע אדה”ז או”ח סימן סו ס”ב) “בכל יום יהיו בעיניך כחדשים”, ועד ל”חדשים” ממש (פרש”י תבוא כו, טז. ועוד).

25) ראה ס’ השיחות תשמ”ח ח”א ע’ 280 ואילך. וש”נ.

26) וכפירוש רש”י: “וארא, אל האבות” – שבזה נרמזת השייכות לכאו”א מישראל, שהגילוי ד”וארא” קשור (לא כ”כ עם מעלתו ועבודתם הפרטית של אברהם יצחק ויעקב, אלא) עם היותם “אבות” דכאו”א מישראל, שמנהילים הענינים שלהם לבניהם אחריהם. “מעשה אבות סימן לבנים”, היינו, שהגילוי שהי’ אצל האבות נמשך לכאו”א מישראל. ויתירה מזה – בתוספת גילוי שם הוי’ שבמ”ת.

27) ירושלמי פסחים פ”י ה”א. שו”ע אדה”ז או”ח סתע”ב ס”ד.

28) ראה תו”ש עה”פ (סקל”ח), ובמילואים לשם (ע’ קיא). וש”נ.

29) מכילתא בשלח טו, א. ועוד.

הכרעת הכף לטובה היתה כבר

ע"י שעבוד הלב והמוח נעשה ביטול היצר דהיפך הטוב "בכל לבבך, בשני יצריך", עד שבאים לדרגת העבודה ד"בכל מאדך".

ועוד ועיקר – שע"י מבטלים את כל המציאות דלעו"ז, עד לביטול הגלות והבאת הגאולה, כפס"ד הרמב"ם "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ובפרט – שהכרעת הכף לטובה היתה כבר לפני זמן רב, ומאז, הוסיפו ריבוי מופלג של מצוות ומעשים טובים. וא"כ, בודאי ובודאי ש"מיד הן נגאלין".

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

ודאי מקוה באמת שמישיח צדקנו יבוא "היום"

. . יהודי צריך להתפלל ולבקש מהקב"ה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וצריך לקוות שהקב"ה ימלא בקרוב ממש את בקשתו – "כי לישועתך קוינו כל היום", "אחכה לו בכל יום שיבוא".

ומובן בפשטות שכאשר מתפלל להקב"ה, "דע לפני מי אתה עומד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה" – אין יהודי נחשד ח"ו שתפלתו היא באופן ד"אחד בפה כו", היינו, שבפיו אומר "כי לישועתך קוינו כל היום", "אחכה לו בכל יום שיבוא", ובמחשבתו חושב שזה יהי' למחרת, ויש מחר לאחר זמן ח"ו! – אלא ודאי מקוה באמת שמישיח צדקנו יבוא "היום", ומיד הן נגאלין".

(משיחת כ"ד טבת ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

בימינו אלה, אי-אפשר לסמוך על גלגול אחר...

. . בנוגע לחיוב דכאו"א מישראל ללמוד כל התורה כולה – מבואר בהלכות ת"ת שיכול להיות "בלגלול זה או בגלגול אחר". אמנם, בימינו אלה, סוף זמן הגלות, בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה – אי-אפשר לסמוך על גלגול אחר... ויתירה מזה: אי אפשר לסמוך על הרגע שלאח"ז, שהרי יתכן שמישיח צדקנו יבוא ברגע זה ממש! – צריכים רק לדפוק על השולחן ולצעוק "דאלגאי גלות..."

. . ומכיון שבימינו אלה – לאחרי אריכות הגלות כו' עד עתה – כבר נתבררו כל הניצוצות כו', הרי בודאי שכבר נשלמה כוונת הגלות, ובמילא – "דאלגאי גלות!"

(משיחת ש"פ וארא, מבה"ח שבט ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

בתוכנו של היום³⁰, כנ"ל.

ד. [.] האמור לעיל שבר"ח שבט (ובפרט כשחל בשבת פ' וארא) מודגשת השלימות דמתן-תורה וההכנה להכניסה לארץ, שלימות מעשינו ועבודתינו בקיום התומ"צ וההכנה לגאולה האמיתית והשלימה – מודגש ביותר ומעלה מיוחדת בשנה זו [.] "יהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש":

בעשירי ל"עשתי עשר חודש" השתא ימלאו ארבעים שנה להנשיאות דכ"ק מו"ח אדמו"ר כנשיא התשיעי³¹, שאז נעשית שלימות העבודה דדור התשיעי – בכל עניני התומ"צ, כולל ובמיוחד בהפצת המעיינות חוצה – באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", "קאי איניש אדעת' דרבי".

ובעמדנו "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש באחד לחודש", "ראש³² חודש" שכולל כל ימי החודש³³, וכולל ובפרט יום העשירי שבו (העשירי יהי' קדש) – **מכריז משה רבינו שבדורנו**, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ועד"ו ניצוץ משה שבכאו"א מישראל:

30) ולהעיר, שענין הגאולה מודגש גם מצד כללות עינים של ר"ח ושבט (בכל ר"ח ובכל שבת); **ראש חודש** – שקשור עם חידוש הלבנה, ודוגמתו בישראל, "שדומין ללבנה" "מונין ללבנה" (ראה סוכה כט, א. ועוד) – "עתידין להתחדש כמותה" (סנהדרין מב, א) בגאולה העתידה. **ושבת** – שהוא מעין ודוגמת "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" (תמיד בסופה). ובהדגשה יתירה – בצירוף שניהם יחד.

31) נוסף על השלימות דארבעים שנה בכל עניני עבודתו במשך נשיאותו (שלשים שנה) בחיים חיותו בעלמא דין כנשיא השמיני.

32) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, א ואילך. ע"ט שער ר"ה בתחלתו. ובכ"מ.

33) ובהדגשה יתירה – כשחל ביום השבת, ש"כל מלאכתך עשיו", כולל גם ה"מלאכה" הדתכללות והנהגת כל ימי החודש בר"ח (כשחל בשבת).

"**רב לכם שבת בהר הזה**", "הרבה גדולה לכם ושכר . . קבלתם תורה כו"³⁴, כבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו ובריבוי מופלג, ובאופן גלוי לעין כל, "**אלה הדברים**", ולאידך, הענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר – שבדאי נתתקנו ע"י התשובה, ובפרט ע"י הפעולה ד"**שאו את ראש בני ישראל**" ע"י רבותינו נשיאינו (נשיא מלשון נשיאות) עד לנשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר³⁵ – מזכירים **ברמז** בלבד, בשביל העילוי דאתהפכא.

ולכן – ממשיך משה רבינו שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, בהכרזתו – "**פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ אשר נשבע ה' לאבותיכם גו'**" – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' שלימות הגילוי דבחי' אחד עשר³⁶, "אנת הוא חד", ובלשון הכתוב בפרשת השבוע – "**והבאתי אתכם אל**

34) דברים א, ו ובפרש"י.

35) ומודגש בשמו (הראשון) – יוסף, ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר", שמ"אחר" נעשה "בן", ובפרט ש"אחר" שנאמר בכתוב (בדברי רחל) קאי על **בנימין**, היינו, "אחר" **דקדושה**, בערך יוסף, צדיק עליו, ובנימין צדיק תחתון (חז"א קנ"ג, ב).

36) ועפ"ז יומתק שההכרזה על זה היא "בארבעים שנה **בעשתי עשר חודש**" – לרמז על גילוי בחי' "אחד עשר" בגאולה העתידה.

ויש להוסיף ולהמתיק עוד יותר – שהעבודה דדור התשיעי (לאחרי הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) מתחילה (בעיקר) מהיום שלמחרת יום ההסתלקות (כי יום ההסתלקות עצמו שייך עדיין לתקופת חיותו בעלמא דין) – י"א שבט, יום אחד עשר לחודש אחד עשר. ודוגמתו בנוגע לשנים (ארבעים שנה) – שמתחיל (בעיקר) לאחרי סיום שנת ההסתלקות – בשנת תשי"א.

ולהעיר שמצינו דוגמתו גם בהכניסה לארץ בפעם הראשונה – לאחרי הכרזת משה בר"ח שבט דשנת הארבעים "פנו וסעו לכם גו' בואו ורשו את הארץ" (שאלו זכו היתה גאולה נצחית) – "והעם עלו מן הירדן בעשור לחודש הראשון" (יהושע א, יא), ועפ"ז, היום הראשון שבו מתחילה עיקר התקופה דהכניסה לארץ (שהרי היום שעלו מן הירדן שייך גם לתקופה שלפנ"ז)

כאשר יודעים שכל ההעלמות הם דמיון בלבד ולא מתפעלים – הם מתבטלים גם לעיני בשר

כאשר יודעים שהגאולה, עד לדרגא הכי נעלית שבה, ישנה כבר עתה, והיא צריכה רק להתגלות בפועל, אזי הרבה יותר קל לעבור את כל ההעלמות והסתרים שבעוה"ז בכלל ובזמן הגלות בפרט, ובדורות האחרונים בפרטי פרטיות.

מלבד זאת, הרי ידוע שכל המניעות ועיכובים שישנם על עניני תומ"צ, אינם מציאות אמיתית ח"ו, אלא רק העלם והסתר בכדי לגלות כחות פנימיים יותר ("טיפערע כחות") בעבודת ה',

ויתירה מזו, מצד הגאולה, שבאמת לאמיתו הרי ישנה כבר עכשיו, הרי גם ההעלמות והסתרים כבר הוסרו עתה.

וכאשר יודעים שהם דמיון בלבד, ולא מתפעלים מהם אלא הולכים עם תוקף דקדושה, מתבטל ההעלם גם לעיני בשר, ונהי' "לטב עביד" ואזי גם זו לטובה¹.

(משיחת ש"פ וארא, מבה"ח שבט ה'תשי"ד – מונה*, תרגום מאידית)

(1) ראה לקו"ש ח"ב ע' 393 ואילך. (* השיחה נדפסה בלקו"ש ח"א ע' 127. המו"ל.

המדור מוקדש לע"ג האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', ע"ש פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

החל מש"פ יתרו כ"ב שבט, ניתן להקדיש מדור זה לזכות או לעילוי נשמת
המעונינים מתבקשים להתקשר לטל': 0770-8715 (04) או 051-646-343

הארץ", לשון חמישית של גאולה, הקשור עם בחי' החמישית.

וכל זה – בהוספה על המעלה דשנת ה'תש"נ ("הי' תהא שנת נסים"), אשר, ע"פ האמור לעיל בהחשבון דשנת הת"ק לאלף הששי, נמצא, ששנת תש"נ היא חצות יום הששי³⁷, או שעה שלישית אחר חצות, בסמיכות ממש לכניסת השבת³⁸ ("יום שכולו שבת"³⁹).

* * *

ה. ובאותיות פשוטות – בנוגע למעשה בפועל:

במשך כל שנות הגלות האמינו ומאמינים כל בני' באמונה שלימה בביאת המשיח, ומצפים לביאתו, "אחכה לו בכל יום שיבוא"⁴⁰.

וככל שמתארך גלות זה האחרון (גלות אדום) שנתארך ביותר וביותר – הרי, אע"פ שלא מבינים כלל וכלל הסיבה לאריכות הגלות⁴¹ עד היום הזה, לאחרי שכבר נתקיימו כל הסימנים דעקבות משיחא (בסיום מסכת

הוא יום י"א לחודש הראשון*.

(37) שאז מתחיל (בכמה ענינים) הגילוי דשבת (ראה פנ"ח שער השבת פ"ג. שעה"כ ענין ליל ו'. שו"ע או"ח סרנ"א ובט"ז שם. ועוד).

(38) להעיר גם משיחת ליל א' דחגה"ש תש"ט (נדפס בסה"מ תש"י ע' 245), שעכשיו (בשנת תש"ט) הוא ערב שבת אחר חצות. ובאגרות קורש אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תקלא: ערב שבת לפני הדלקת הנרות, פאָרנאַכט.

(39) תמיד בסופה.

(40) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.

(41) גם לאחרי כל הביאורים שבה, כידוע מאמרו של רבינו הזקן "להבין ענין גלות הזה שנתארך מאד" (מאמרי אדה"ז הקצרים ע' תנב ואלך. וש"נ). וכיו"ב.

(* להעיר משיכותו לחודש שבט - להדעות שמנין החזשים נכון למנין השבטים כסדרם בקרבנות הנשיאים (ראה לקו"ש חכ"ז ע' 316. וש"נ).

סוטה וכיו"ב), וכבר בזמן הגמרא "כלו⁴² על הקיצין"⁴³, וכן הקיצים שנאמרו ע"י גדולי ישראל בדורות שלאח"ז⁴⁴ – לא נגרע ח"ו בשלימות ותוקף האמונה דבנ"י בביאת המשיח. ואדרבה – אריכות הגלות מוסיפה בהצעה "עד מתי", ובהתביעה כביכול להקב"ה "והצל לא הצלת את עמך", והבקשה והדרישה לגאול את בני' תיכף ומיד ממש.

ועאכו"כ בבוא זמן מיוחד ומסוגל ביותר וביותר לגאולה – "בארבעים שנה בעשתי עשר חודש גו", ההכנה הכי אחרונה וקץ הכי אחרון להכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה – צריך כאו"א מישראל לעשות כל התלוי בו לנצל זמן סגולה זה להביא את הגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה ממש⁴⁵, ע"י חיזוק האמונה בביאת המשיח, הצפי' והבקשה ודרישה לביאתו, ועוד ועיקר ע"י ההוספה בעניני תומ"צ ובפרט בהפצת המעיינות חוצה, האנשים והנשים⁴⁶ והטף, כל אחד ואחת לפי ענינו.

(42) סנהדרין צז, ב.

(43) וי"ל הפירוש ד"כלו" – גם מלשון כל ושלימות, שכל עניני העבודה הקשורים עם ה"קיצין" היו בשלימות, ואעפ"כ, עדיין לא בא.

(44) ולדוגמא – במאמרו הידוע של רבינו הזקן ד"ה ואת האלף (מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א ריש ע' תכא). ולהעיר גם מהמבואר במאמרו של רבינו הזקן בענין ריבוי והתאחרות הקיצים (מאמרי אדה"ז הקצרים ס"ע תקלט. וש"נ).

(45) כדברי אדמו"ר מהר"ש – בהמשך לדברי הצ"צ שה"קץ" שזכר במאמר הנ"ל נתקיים ע"י הדפסת ה"לקוטי תורה" – שצדיקים ביאת המשיח כפשוטו ממש (לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה ע"ו. ועוד).

(46) והדגשה יתירה בנוגע לנשי ישראל – כמארז"ל (סוטה יא, ב) "בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", וע"פ מ"ש בכתבי האריז"ל (ל"ת וסה"ל שמות ג, ד. ועוד) שדור האחרון של הגלות הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, מובן, שהגאולה האמיתית והשלימה תהי' בשכר נשים צדקניות שבדורנו.

יהודי בגלות צריך לצעוק: "למה הרעותה לעם הזה"?

א. בהאמור לעיל¹ ישנה הוראה נוספת – שאין לו ליהודי להשלים עם מצב הגלות, ולחשוב שהוא יכול להישאר בגלות ח"ו – אלא עליו לצעוק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"², ולבקש על כללות ענין הגאולה.

ולא כמו אלו הטוענים שטוב להם בגלות, ולא איכפת להם להשאר בגלות ח"ו – כל זמן שיכולים ללמוד תורה, והלואי שיניחו להם להמשיך לחיות באופן כזה [אם בכלל אפשר לקרוא לחיים אלו בשם "חיים" חיים הראויים לשמם]! – "תורת אמת" אומרת שזהו מצב של גלות – "בנים שגלו מעל שולחן אביהם"³, וזהו מצב בלתי-רצוי; משה רבינו צועק להקב"ה על כללות ענין הגלות באמרו "למה הרעותה לעם הזה"; ולעומת זאת – אומר הוא שטוב לו, רחמנא ליצלן, להשאר בגלות!

ואפילו בנוגע ללימוד התורה – הרי ידוע מה שאמרו חכמים⁴ "מיום שחרב ביהמ"ק וגלינו מארצנו ניטלה עצה ממנו ואין אנו יודעים לדון כו'", כלומר, שענין הגלות מבלבל ללימוד התורה בשלימות – כפי שהי' שייך בזמן שביהמ"ק הי' קיים!

אבל אעפ"כ, כאשר מתערב היצה"ר ומתחיל בפיתויים והסתות כו' – הנה בהיותו "אומן במלאכתו"⁵, ובאופן ד"הנחש הי' ערום"⁶, הרי ע"י הערמוניות שלו מסוגל הוא להטות את שכלו של האדם, כך שיתקבל בשכלו דבר של שטות וסכלות – שטוב לו בגלות, וכיו"ב.

וזוהי הסיבה מה שהיצה"ר נקרא "מלך זקן וכסיל"⁷ – דלכאורה תמוה: כיצד אפשר לכנות את היצה"ר בשם "כסיל", הרי הוא ערמומי ביותר ("הנחש הי' ערום") ובעל תחבולות כו'?! – אלא הביאור בזה: השם "כסיל" ניתן לו ע"ש הפעולה שלו – שהוא עושה את האדם (השומע ומקבל את דבריו) ל"כסיל"!

וכאמור – ענין זה למדים מהנהגתו של משה רבינו, שצעק להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

כלומר: אע"פ שבודאי ידע משה רבינו אודות הנהגת האבות שלא הרהרו אחר מדותיו

של הקב"ה⁸ [וכמובן גם בפשטות הכתובים – כאשר מתבוננים באיזה בית נולד ונתחנך משה רבינו – בביתו של עמרם שהי' "גדול הדור", ועד שמשה רבינו נקרא בכ"מ (גם בפרש"י עה"ת, פשוטו של מקרא) בשם "בן עמרם", וא"כ, בודאי סיפרו לו אודות הנהגת האבות וכו'] – אעפ"כ, טען משה רבינו להקב"ה: "למה הרעותה לעם הזה"!

ומובן בפשטות שלאחרי שמשה רבינו הרהיב עוז בנפשו לומר להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה" (בידעו שהאבות לא הרהרו אחר מדותיו של הקב"ה) – בודאי לא אמר זאת בקרירות ובאדישות ("קאלט-בלוטיק"), אלא באופן של צעקה ו"שטורעם": "למה הרעותה לעם הזה"?

טענתו של משה רבינו – חכמה דקדושה – בודאי לא גרעה מאומה ולא נגעה כלל ח"ו בענין האמונה בהקב"ה (אמונה פשוטה שלמעלה מטו"ד), אבל לאידך, מצד חכמה דקדושה היתה הטענה "למה הרעותה לעם הזה".

וענין זה נכתב בתורה – בתור הוראה ליהודי שמצד שכלו (שכל דקדושה) עליו לצעוק "למה הרעותה לעם הזה". כלומר: ביחד עם זה שלומדים בתורה שהקב"ה אמר למשה רבינו (במענה לטענתו "למה הרעותה לעם הזה") "חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאוון על מיתת האבות . . . (ש)לא הרהרו אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה"⁸ – ביחד עם זה צוה הקב"ה לכתוב בתורה את טענתו של משה רבינו "למה הרעותה לעם הזה", מכיון שגם בזה ישנה הוראה נצחית לכאו"א מישראל, אפילו לאחרי המענה של הקב"ה "חבל על דאבדין כו".

המענה על הטענה "למה הרעותה גו'" – "וארא"

[. . .] וזוהי כללות ההוראה שלמדים מפסוקים אלו – שכאשר יהודי נמצא בגלות אין לו להשלים עם המציאות כו', אלא עליו לצעוק להקב"ה "למה הרעותה לעם הזה", ולדרוש שיתבטל כבר כללות ענין הגלות; אבל ביחד עם זה – הרי הוא עובד עבודתו באופן המתאים מבלי להתפעל מחשכת הגלות, מכיון שהטענה השכלית ("למה הרעותה לעם הזה") אינה בסתירה ח"ו לענין האמונה, וזהו המענה על הטענה "למה הרעותה לעם הזה" – "וארא", כלומר, שעבודתו של יהודי צריכה להיות באופן של ראי', ראיית אלקות, שאז אינו מתפעל מחשכת הגלות ועובד עבודתו באופן המתאים.

(משיחת ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ג – בלתי מוגה)

(8) פרש"י בפרשתנו ו, ט.

(1) ההוראה הנלמדת מתוכן פרשת "וארא" – שזהו מענה הקב"ה למשה רבינו על טענתו "למה הרעותה לעם הזה" ביחס לגלות מצרים וכו' – נתבאר לפנ"ו בהשיחה ('התוועדות' תשמ"ג ח"ב ס"ע 824 ואילך).
(2) שמות ה, כב.
(3) ברכות ג, סע"א.

(4) מגילה יב, ב.
(5) ראה שבת קה, ב: כך אומנתו של יצה"ר כו'. וראה ד"ה וידעת תרצ"ג פ"ה.
(6) בראשית ג, א.
(7) קהלת ד, יג. וראה זח"ב לג, ב.